

РЕШЕНИЕ

№ 809

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9960** по описа за **2022** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба вх. № 39111 от 01.11.2022 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 232198 от 28.10.2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от Ц. В. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Т. Ч., с адрес [населено място], [улица], ап. 3 срещу Решение № 3421 от 13.09.2022 г., постановено по НАХД № 7403 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 2039/18.02.2021 г. издадено от директора на СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за извършено нарушение по чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, вр. Раздел I, т. 7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност и необоснованост на оспорения съдебен акт, постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Инвокират се доводи, че в процесното НП не е посочена нарушената правна норма, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Изтъква се, че описаното нарушение не е съставомерно и следва да бъде приложено правилото,

залегнало в чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Счита, че са налице предпоставките нарушението да бъде прието за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение и на потвърденото с него НП. Претендират се направените разноски за адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание, касаторът - Ц. В. П., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по делото – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи се представлява от юрк. А., която моли съда да остави решението в сила, представя писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, осемнадесети касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна е прието, че на 01.02.2021 г. около 10:35 ч. свидетелят С. М. – на длъжност командир на отделение при сектор М в О., СДВР се намирал в [населено място], на перона на метростанция О.. Там той, лично, установил, че Ц. В. П. влиза на перона в метростанцията, която представлява закрито обществено място, като същият не бил поставил защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща носа и устата му. Свидетелят няколко пъти помолил касатора да сложи маска, покриваща носа и устата му, за да продължи пътуването си, но той категорично отказал, като заявил, че задължението за носене на маска е незаконно и обидил носещите маски. Тъй като при предишен случай, св. М. бил направил компромис и не санкционирал Ц. за идентично поведение, в посочения ден той го поканил в служебното помещение на метростанцията, където на 01.02.2021 г. съставил АУАН № 081908 на лицето за нарушение на Раздел I, т. 7 от Заповед № РД-01- 51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването. Актът бил съставен в присъствие на нарушителя и на свидетел при съставянето на акта, което се установява от положените от тях подписи. АУАН бил връчен на Ц., който изложил писмени възражения срещу акта във връзка с „чл. 2 от Закона за облеклото“ и не е подал по-детайлно възражение в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. При пълна идентичност на фактическото описание на нарушението на 18.02.2021 г. било издадено процесното НП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при издаване на АУАН и съставяне на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на лицето.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните изводи на районния съд. Неоснователно е оплакването в жалбата, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената

противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Констатираното и впоследствие санкционирано нарушение е доказано от обективна и субективна страна.

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Безспорно по делото е установено, че на посоченото време и място на закрито обществено място, касаторът не е изпълнил въведената от МЗ противоепидемична мярка по време на въведената извънредна епидемична обстановка, а именно не е изпълнил задължението да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на районния съд, че извършеното от Ц. В. П. деяние не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, за да се кредитира, че същото следва да се санкционира по административен ред и не представлява маловажен случай.

Не е налице и по-благоприятна нормативна уредба по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗАНН. Заповедта на министъра на здравеопазването, цитирана в наказателното постановление е отменена, като впоследствие са приети други противоепидемични мерки. Това не води до отпадане на наказуемостта на извършеното деяние. Противоепидемичните мерки търпят промени по време на пандемията от COVID – 19, в зависимост от динамиката на заболяемостта в страната и по отделни региони. Затова всеки нов акт на министъра на здравеопазването не води до отпадане на отговорността за неспазване на противоепидемичните мерки от предходните заповеди по време на тяхното действие.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и като такова, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 5 във връзка ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на парваната помощ, в размер на 80 лв.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд-София-град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3421 от 13.09.2022 г., постановено по НАХД № 7403 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, 17 – ти състав.

ОСЪЖДА Ц. В. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

